

SCENOGRAPHIA COPERNICANA SYSTEMATICA

OPERNICANI SYSTE-
MATIS SCENOGRAPHIAM, rudi penicillo delineatam, exhibet hæc Imago Scenographica, succedens præcedenti, quæ Hypothesin eandem planâ picturâ conspiciendam imperitorum oculis subiecit. Ejus descriptio est, ut sequitur.

SOL. SOL totius Mundi aspeclabilis moderator, & Rex, Corporumque omnium, in Universo, magnitudinem mole sua vastissimâ excedens, in cunctarum Rerum Creaturarum medullis regionum suarum solium locavit, ex quo radios suos splendidissimos, & calidissimos quaquaversum ejaculatur, ut non modo lucis suæ jucundissimæ aspectu Universas Creaturas exhilaret, sed etiam vivifici sui caloris participes reddat. Præstantissimus autem est inter omnia illa Corpora, quorum ornatu admirando Mundanum hoc Amphitheatrum superbit, utpote quem, tanquam Gubernatorem quendam Universalem, ad hujus Regni Mundani gubernaculum, admovit *Divina Sapientia*, cui passim *Sacri Eloquii* Pagina testimoniiis suis indubitatis manifestant. Hinc in summam raptus admirationem Sapientissimus, Potentissimus, & ditissimus Rex *Salomon* in hanc erupit exclamationem: *Sol admirabile vas Altissimi*: Et Antiquitas tam admirandâ tanti Corporis operatione in tantam abrepta est cœcitatem, ut memoriâ veri *Dei* depositâ, inter Numina sua Solem retulerit, ac ipsi divinum honorem exhibuerit. Philosophorum certe haud pauci fuerunt, qui animâ rationis particeps ipsum prædixum esse asserentes, omnium quoque rerum tam generatarum, quam generandarum, causam Universalissimam existere arbitrati sunt. Etenim absque illius concursu nihil quidquam produci posse, aut solvere affirmantes concludebant, eo consistente, aut etiam remoto, vel evanescente, omnes cœlestes influxus cessaturos, omnium causarum secundarum potestates, & effectus vanos futuros, totamque hujus Theatri Mundani Machinam in perpetuâ caligine & obscuritate versatutam esse. Harum rerum meditationes piæ & frequentes excitent oportet pios, atque verè Christianos animos, ad indefinens præconium infinitæ illius Sapientiæ Divinæ, quâ *Sapientissimus Creator* utitur in perficiendis operibus suis, ut Divina suæ Majestatis gloriam infinitam & æternam per totum Mundum patefaciat.

MERCURIUS. LXXX. DIEBUS RECURRENT. Intima Linea Elliptica corpus Solis circumiens, viam ostendit Mercurii, perpetuo comitatu, *Phæbo* Regi suo adherentis, qui Planeta ob nimiam suam viciniam, quâ Solaris Regiæ contiguus est, rarius se conspiciendum offert, & hæcenus omnium eorum, qui circulaem hypothesein adhibuerunt, numeros, & supputationes elusit. Etenim centri deferentis librationem annuam parum felici successu definire tentavit *Ptolemaeus*, imò & ipse *Copernicus*, sicut etiam *Christianus Longomontanus*, quorum hypotheseis nec longiorem Mercurii moram versus Aphelium, nec celeriores transitus per Perihelium, differentias nimirum Phænomenon nostris temporibus accuratissimè observatas, ostendunt, nec etiam motus, & observationes hujus Planetæ unquam exhibere poterunt. Planetarum viam Ellipticam statuit *Keplerus*, præterquam, ait *Bullialdus in Philolœica Astronomia lib. 10. cap. 1. si in gyros alios torquere Planetarum inceperit tentaverit quivis, vim illis faciendo oleum & operam ludet. & Sisyphii saxum volvet*. Sed de his in Planetarum Theoriâ luculentius agemus.

VENUS. Q. VENUS. VENUS IX. MENSIBUS RECURRENT. Altera Linea Elliptica ei circumcâ Solem ducta Veneris semitam monstrat, revolutionisque tempus designat. Hic Planeta non minus quàm Mercurius Solem Regem suum comitari gaudet, eâque de causâ matutino tempore antegressu suo ejus adve-

ut pedissequus cum à tergo se nobis conspicitur, quando necâ coincidit, quæ per Solem motus horum duorum Planetarum rationem aut retardationem, timentur, non habemus. Sic quam aggredi possimus motus æqualitate incipientibus. Secarum stellarum è Sole manibium ad Terram comparataratibus distantiarum à Sole, educitur Eccentricitatis Quibus distantia à Sole discernpartes reducitur easdem, quâ 000. Hæc docet *Bullialdus in Stella Veneris, cap. 1.*

ORBITA GLOBI TERRITIO CIRCA SOLEM CUVERNUM SOLSTITIUM AUTUMNALE. SOLSTITIUM TERRÆ GLOBI ORBITAM perniciem, & cum sequenti Copram Telluris revolutioni antæcedentis Imaginis descripsit Terræ quatuor iconibus Solstitia cum Æquinoctiis æquinoctiorum, sibi è regionem Vernum, alterum Autumnale. Globo Terræstri dimidiam pagram ostendente designatur. dicatur Utroque Globo, quultrâ Antarcticum Circulum Hybernium, & alter oppositum Antarcticum albam m indicat. Ut imperitiores autphicâ Morum Terræ Diurnum Inclinationis, aut Declinationis cum pro vitili meâ oculis si duplicem suppone, inferior apicem meridionalem & superseptentrionalem crenâ suâ clarens vertatur Axis singulis 2. num motum atque ad Solem eo averfus unam noctem efflum, in Icone hac nostrâ Scenici Signum, Libram, & Sole verbis notatur; *æquinoctium* bræ versatur, & Sol opposit in Signo Arietis versari, & ol Mundi Axe, ut & ejusdem quatore coincidentem, atqu tereantem, *æquinoctium* enim hic ab uno Polo ad alter obvertit, alteram ab eo averpica versatur, secundum qu suum aquatorem, & axem ci semper parallelum continens tur, & diebus sensim accrescentibus, in nostro Hemispherium Æstivum, & in oppositum punctum Australe magis à Brumale efficit; quia Axis T seipsum & aquatorem suum in Axe, & Aquatore Mundi cetricam perveniat, sive Spiralcæterorum Planetarum, ascecursum suum per Signa Zodiâcunt, promoveat. Si itaque h